

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบร่วมมือระหว่างกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการเขียน และกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการเขียน ประกอบด้วยเนื้อหาสาระสำคัญดังนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน และกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียนและกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน จะมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ ทั้งกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการเขียนและกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการเขียน หลังการทดลองจะมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยสูงกว่าก่อนการทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนบ้านหมอ "พัฒนราชบุรี" สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี จำนวน 72 คน สุ่มมาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 64 คน ซึ่งมีความสามารถทางการอ่านระดับสูง 16 คน ระดับกลาง 32 คน และระดับต่ำ 16 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่าง 64 คน ออกเป็น 2 กลุ่ม ด้วยวิธีการจับคู่คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 ที่เหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านระดับสูง 8 คน ระดับกลาง 16 คน และระดับต่ำ 8 คน แล้วจับฉลากเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งเรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน และกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งเรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นข้อสอบปรนัย (เลือกตอบ) ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าระดับความยากง่ายระหว่าง .29 - .81 ซึ่งมีความถี่สูงสุด (Mode) คือ .48 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .22 - .70 ซึ่งมีความถี่สูงสุด (Mode) คือ .40 และ .51 แล้วหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน 20 (Kuder Richardson : 20) ได้ค่าความเที่ยง .92

แผนการสอน

แผนการสอนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แผนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย มี 2 ชุด ได้แก่

1.1 แผนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยด้วยวิธีการเรียนแบบ

ร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน จำนวน 20 แผน

- 1.2 แผนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยด้วยวิธีการเรียนแบบ
ร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน จำนวน 20 แผน
2. แผนฝึกทักษะการทำงานกลุ่ม จำนวน 5 แผน

การดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ด้วยตนเองใน
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 40 แผน สอนกลุ่มทดลองละ 20 แผน โดยใช้
เนื้อหาที่สอนอย่างเดียวกันแต่ใช้วิธีเรียนต่างกันดังนี้
 - กลุ่มทดลองที่ 1 ใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน
 - กลุ่มทดลองที่ 2 ใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน
2. ก่อนดำเนินการสอน ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความ
เข้าใจภาษาไทย นักเรียนทั้งสองกลุ่ม แล้วฝึกทักษะการทำงานกลุ่มให้แก่ักเรียนทั้งสองกลุ่ม
วันละ 1 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที ใช้เวลา 5 วัน
3. เริ่มสอนตามแผนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยทั้งสองกลุ่ม เมื่อ
สิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยไป
ทดสอบกับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 อีกครั้งหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยระหว่าง
กลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน กับกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรม
การเขียน หลังการทดลองโดยการทดสอบค่าที (t-test)
2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยระหว่าง
ก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มเดียวกัน โดยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน และกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มเดียวกันของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบร่วมมือระหว่างกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการเขียนและกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการเขียน ผู้วิจัยสามารถอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ในข้อ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน ได้ค่ามัธยเลขคณิต 22.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.46 และนักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน ได้ค่ามัธยเลขคณิต 20.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.52 จะเห็นได้ว่ากลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียนมีค่ามัธยเลขคณิตสูงกว่า และมีการกระจายของข้อมูลน้อยกว่า กลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน แต่เมื่อนำไปทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่าความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

- (1) ระยะเวลาในการสอน ผู้วิจัยทดลองสอนด้วยตนเองทั้งสองกลุ่ม ในช่วงระยะเวลาเพียง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 2 ชั่วโมง โดยสอนกลุ่มทดลองละ

1 ชั่วโมง ซึ่งจัดได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่น่าสนใจ จึงทำให้ผลของการวิจัยไม่แตกต่างกัน จากการทดลองของ คาร์เมน คอลลินส์ (Carmen Collins อ้างถึงใน Sandra Stotsky, 1982) ใช้เวลาในการทดลอง 1 ภาคการศึกษา พบว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะการเขียนไปพร้อม ๆ กับทักษะการอ่านมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นแตกต่างจากกลุ่มที่ได้ฝึกการอ่านเพียงทักษะเดียว

(2) การร่วมกิจกรรมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันในชั้นคาบเรียนการสอน คือ กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน เน้นการเขียนเรื่องจากโครงสร้างของบทอ่าน และฝึกเขียนประโยคด้วยคำศัพท์จากบทอ่าน กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน เน้นการเล่าเรื่องจากโครงสร้างของบทอ่าน และฝึกพูดประโยคด้วยคำศัพท์จากบทอ่าน ส่วนชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ชั้นวัดผลและประเมินผลเหมือนกัน และใช้สื่อการเรียนการสอนชุดเดียวกัน จากการวิจัยของ ลินดา บี แกรมเบล (Linda b.Grambrell, 1985) พบว่าการเล่าเรื่องมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและระลึกได้ทั้งกิจกรรมการเขียนเรื่องและกิจกรรมการเล่าเรื่องต่างก็มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ จึงเป็นผลให้การวิจัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งเรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน และกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งเรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน มีคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย หลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งสองกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ในข้อ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน (กลุ่มทดลองที่ 1) ก่อนการทดลองได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 17.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.58 หลังการทดลอง ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 22.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.46 จะเห็นได้ว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตหลังการทดลองเพิ่มขึ้น และมีการกระจายของข้อมูลน้อยลง ส่วนนักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน (กลุ่มทดลองที่ 2) ก่อนการทดลองได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 17.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.06 หลังการทดลองได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต 20.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.52 จะเห็นได้ว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตเพิ่มขึ้น และมีการกระจายของข้อมูลมากขึ้น เมื่อนำคะแนนของทั้งสองกลุ่ม

บททดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่าความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งสองกลุ่ม ทั้งนี้ อาจเป็นด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

(1) การสอนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ ทั้งกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการเขียน และกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการเขียน การสอนด้วยวิธีนี้ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาไทยสูงขึ้น อาจเป็นไปได้ว่าเนื่องจากการเป็นการจัดดำเนินการสอน นักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และมีการจัดกิจกรรมกลุ่ม รวมทั้งมีการทดสอบย่อยที่ทำให้เป็น คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม จึงทำให้นักเรียนเกิดความพยายามที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อ ทำให้กลุ่มได้คะแนนสูงขึ้นและได้รับบุคลิกที่ นับเป็นการเสริมแรงให้แก่นักเรียนเป็นกลุ่มทำ คะแนนได้ถึงเกณฑ์ ตามแนวความคิดพื้นฐานทางจิตวิทยานั้นถือว่าการเสริมแรงเป็นสิ่งสำคัญ มากที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเสริมแรงในทาง บวกจะมีประสิทธิภาพมากกว่าการเสริมแรงในทางลบ จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1987) ได้กล่าวว่านักเรียนที่เรียนดีเมื่อเข้าใจคำสอนของครูแล้วเขาจะสามารถ ถ่ายทอดคำสอนของครูเป็นภาษาพูด อธิบายให้เพื่อนในกลุ่มเข้าใจได้ ขณะเดียวกันนักเรียนที่ ทำหน้าที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟังจะเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นด้วย นอกจากนี้ ดัน (Dunn, 1972) ยังได้กล่าวว่า การเรียนการสอนจะดีควรให้โอกาสนักเรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นคู่ หรือเป็นคณะ การสร้างกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีความสัมพันธ์ต่อการเรียน จะป้องกันไม่ให้นักเรียนมีความรู้สึกว่ายู่คนเดียวการทำงานร่วมกันจะทำให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความสุขสนานในการเรียน ซึ่งเป็นผลให้นักเรียนสนใจเรียนมากขึ้น

(2) สภาพบรรยากาศการเรียน โดยทั่วไปกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มมีความตั้งใจเรียนดีมาก นักเรียนแต่ละกลุ่มให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านระดับสูงคอยช่วยเหลือนักเรียนที่มีความสามารถระดับ ต่ำ ส่วนนักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านระดับกลางก็ปรึกษาหาหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อันยังผลทำให้คะแนนความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษาไทย สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทั้งสองกลุ่ม ทั้งนี้สอดคล้องกับ ฮิลการ์ด (Hilgard, 1967) ที่กล่าวว่า การที่นักเรียนได้เรียนเป็นกลุ่มจะสามารถใช้หลังกลุ่มเป็นสิ่งที่ผลักดันให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้ และยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยนักเรียนที่เรียนดีจะเป็น ผู้ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนภายในกลุ่มของตน นอกจากนี้ความรับผิดชอบของกลุ่มและ

บรรยากาศของกลุ่มจะเป็นเครื่องมือของครูทางอ้อมที่จะช่วยแก้ไขนิสัยของนักเรียนที่เกเรและเกียจคร้านได้

(3) นักเรียนสามารถรับทราบความสามารถของกลุ่ม โดยครูจะประกาศผลให้ทราบหลังจากการเรียนครบทุก 5 แผนการสอน และนักเรียนจะได้รับบุคลิกบัตรเมื่อทำคะแนนได้ตามเกณฑ์จึงนับว่าบุคลิกบัตรเป็นแรงจูงใจทำให้นักเรียนร่วมมือกัน เพื่อให้กลุ่มของตนประสบผลสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กาเย่ (Gagne) ที่ว่าความคาดหวัง (expectancy) ของผู้เรียนเป็นแรงจูงใจอันสำคัญในการเรียนรู้ (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์, 2523)

3. ข้อสังเกตจากการวิจัย นักเรียนโรงเรียนบ้านหมอ "พัฒนราชบุรี" ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย มีอาชีพรับจ้าง ผู้ปกครองมีการศึกษาอยู่ในระดับการศึกษาภาคบังคับ ทำให้ขาดความสามารถในการสอนลูกหลาน และเนื่องจากรายได้น้อย ผู้ปกครองจึงไม่สามารถจัดหาหนังสือส่งเสริมการอ่านมาให้ลูกหลาน จากการที่ผู้วิจัยสอนนักเรียนทั้งสองกลุ่มทดลองได้ข้อสังเกตดังนี้

(1) กิจกรรมการเรียนการสอน กลุ่มทดลองที่ 1 เน้นกิจกรรมการเขียนตลอดการทดลอง ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 ไม่ใช้กิจกรรมการเขียน แต่เน้นกิจกรรมการเล่าเรื่องตลอดการทดลองเช่นเดียวกัน ปรากฏว่าเมื่อสอนไปได้สักระยะหนึ่ง นักเรียนกลุ่มที่ใช้กิจกรรมการเขียนแสดงความต้องการที่จะเล่าเรื่องบ้าง ส่วนกลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการเขียนแสดงความต้องการในการเขียนเรื่อง ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยนั้นควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ได้กำหนดไว้ในจุดประสงค์วิชาภาษาไทย แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการทราบผลของการใช้กิจกรรมการเขียน และไม่ใช้กิจกรรมการเขียนที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยเท่านั้น

(2) เนื้อหาที่ใช้ในการสอน เป็นบทอ่านที่ผู้วิจัยคัดเลือกมา โดยคำนึงถึงหลักจิตวิทยาและหลักการพิจารณาหนังสือวรรณกรรมกับเด็ก และความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตรชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 บทอ่านเหล่านี้ได้มาฉบับรับให้มี ความยากง่ายตรงกับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วย ปรากฏว่านักเรียนแสดงความสนใจ

บทอ่านมากด้วยการถามผู้วิจัยอยู่เสมอว่า ต่อไปจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร นอกจากนั้นนักเรียนยังสนใจรูปภาพประกอบบทอ่าน โดยที่มักจะขอยืมใบดูเป็นแบบเพื่อวาดบ้างหลังจากเรียนบทเรียนแล้ว

(3) นักเรียนทุกคนแสดงความสนใจต่อการประกาศผลคะแนนของกลุ่ม โดยที่แต่ละกลุ่มจะมาดูผลคะแนนที่ป้ายนิเทศ และแสดงความภูมิใจมาก เมื่อได้มีชื่ออันวิจิตร ซึ่งติดไว้บนป้ายนิเทศ นักเรียนแต่ละกลุ่มจะพยายามทำคะแนนให้สูงขึ้นเพื่อที่จะได้รับวิจิตรกลุ่มดีเลิศ

(4) จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ตามระดับความเข้าใจ 4 ระดับคือการอ่านตามตัวอักษร การอ่านตีความ การอ่านโดยใช้วิจารณ์ และการอ่านเพื่อการนำไปใช้ ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 พบว่า

กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ .05 3 ระดับคือ การอ่านตามตัวอักษร การอ่านตีความ และการอ่านโดยใช้วิจารณ์ ส่วนคะแนนการอ่านเพื่อการนำไปใช้ก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ .05 2 ระดับคือ การอ่านตีความและการอ่านโดยใช้วิจารณ์ ส่วนคะแนนการอ่านตามตัวอักษรและการอ่านเพื่อการนำไปใช้ ก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า

1. การอ่านตามตัวอักษร มีผลดีขึ้นเมื่อได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน และไม่ได้ผลเมื่อสอนด้วยวิธีการเขียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน (ใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง)

2. การอ่านตีความและการอ่านโดยใช้วิจารณ์ มีผลดีขึ้นทั้งกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีเขียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียนและกลุ่มที่เขียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน

3. การอ่านเพื่อการนำไปใช้ ไม่ได้ผลทั้งกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเขียน และกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยไม่ใช้กิจกรรมการเขียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าแบบทดสอบที่ใช้ในระดับการอ่านเพื่อการนำไปใช้มีเพียง 2 ข้อเท่านั้น ทำให้วัดผลได้ไม่ชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1. ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือในการเรียนการสอนทุกวิชา ทั้งนี้ นักเรียนจะได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นับว่าเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตที่ดีในสังคมต่อไป
2. บทอ่านแต่ละบทที่ครูนำไปใช้สอนเสริมในเรื่องการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ควรได้รับการวิเคราะห์หาความยากง่าย และปรับให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนก่อนที่จะให้นักเรียนอ่าน
3. การสอนวิชาภาษาไทยแต่ละครั้งควรคำนึงถึงทักษะสัมพันธ์คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างไรก็ตามควรเน้นทักษะใดทักษะหนึ่งเป็นหลัก
4. สื่อประกอบการเรียนการสอนอ่าน นับเป็นสิ่งจำเป็นในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้มาก ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนจึงควรสนับสนุนการสร้างสื่อการสอนของครู

ข้อเสนอแนะในการทาวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ระหว่างกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือกับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีเรียนแบบปกติ
2. ควรทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องและการเขียนเรื่อง กับกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมอื่น ๆ เช่น การแสดงละคร ฯลฯ
3. ควรเพิ่มช่วงระยะเวลาในการทดลอง เพื่อการศึกษาวิจัยที่ได้ผลชัดเจนยิ่งขึ้น
4. ควรมีการศึกษาตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น บทบาทการให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม เจตคติ ฯลฯ
5. ควรจะนำวิธีการสอนนี้ไปใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ บ้าง